

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 456/2021-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov **JUDr. Jána Vovčika**, podnikateľa, s miestom výkonu podnikania Tajch 769/9, Belá nad Cirochou, IČO 14 295 784, a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpených JUDr. Mariánom Bacákom, advokátom, Komenského 2663/13, Snina, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1 Cob 6/2016-223 z 18. januára 2017 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Obdo 53/2017 z 29. januára 2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 6. júna 2019 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 Cob 6/2016-223 z 18. januára 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Obdo 53/2017 z 29. januára 2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Navrhujú napadnuté uznesenie a napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Ústavná sťažnosť sťažovateľov je vedená pod sp. zn. Rvp 1007/2019 a v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky bola na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov prerozdelená a 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi.

3. Podľa čl. II bodu 5 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky schváleného na zasadnutí pléna ústavného súdu konanom 16. decembra 2020 na obdobie od 1. januára 2021 do 31. decembra 2021 (ďalej len „rozvrh práce“) je na konanie vo veciach patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu v jednotlivých prípadoch príslušný ten senát ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca, ktorému bola vec pridelená. V súlade s čl. II bodom 3.1 rozvrhu práce pri predkladaní pridelených vecí do senátu sudcom spravodajcom Rastislavom Kaššákom pracuje prvý senát ústavného súdu v zložení Rastislav Kaššák (predseda senátu), Jana Baricová a Miloš Maďar. Ústavnú sťažnosť sťažovateľov preto predbežne prerokoval senát v zložení uvedenom v záhlaví tohto rozhodnutia.

4. Z obsahu ústavnej sťažnosti, napadnutého rozsudku a napadnutého uznesenia vyplýva, že sťažovatelia vystupovali vo veci samej v procesnom postavení žalobcov proti žalovanej obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“), o určenie neplatnosti uznesenia z riadneho valného zhromaždenia. Ako prvoinštančný súd vo veci rozhodol Okresný súd Humenné (ďalej len „okresný súd“), a to rozsudkom č. k. 12 Cb 42/2014-158 z 20. septembra 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým určil, že časť uznesenia č. 4/2014 riadneho valného zhromaždenia žalovanej z 30. júna 2014 o rozdelení zisku za rok 2013 je neplatná, že uznesenie č. 6/2014 riadneho valného zhromaždenia žalovanej z 30. júna 2014 o rozdelení zisku za rok 2004 je neplatné a uznesenie č. 7/2014 riadneho valného zhromaždenia žalovanej z 30. júna 2014 o rozdelení zisku za rok 2008 je neplatné. Proti rozsudku okresného súdu podala žalovaná odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom. Následne podali proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie ako sťažovatelia, tak aj žalovaná (v oboch prípadoch boli podané dovolania odmietnuté, pozn.).

5. Krajský súd napadnutým rozsudkom o podanom odvolaní žalovanej proti rozsudku okresného súdu rozhodol tak, že vo výroku o určení neplatnosti uznesenia č. 6/2014 a uznesenia č. 7/2014 rozsudok okresného súdu potvrdil a vo výroku o určení neplatnosti časti uznesenia č. 4/2014 žalobný návrh zamietol. Vo vzťahu k výroku, ktorým krajský súd zamietol žalobný návrh sťažovateľov (o určení neplatnosti časti uznesenia č. 4/2014, pozn.), svoj záver zdôvodnil tým, že stanovы žalovanej uvádzajú, že do pôsobnosti valného zhromaždenia dávajú schválenie riadnej, mimoriadnej alebo konsolidovanej účtovnej závierky a rozhodnutie o rozdelení zisku alebo úhrady straty na určenie tantiém. Zároveň, že podľa ustanovenia stanov o rozdelení a použití zisku sa čistý zisk použije podľa rozhodnutia valného zhromaždenia na prídel do rezervného fondu, na prídel do ostatných fondov spoločnosti, na výplatu dividend akcionárov a na iné účely stanovené valným zhromaždením. Doplnil, že ak žalovaná na rokovaní valného zhromaždenia riešila otázku rozdelenia čistého zisku prídelom do rezervného fondu, rozhodovala v súlade s prijatými stanovami, ktoré nie sú v rozpore ani so zákonom, konkrétne s Obchodným zákonníkom. V tejto súvislosti poukázal na § 217 Obchodného zákonníka o povinnosti vytvárať zo zisku rezervný fond a dodal, že poukázaním čistého zisku do rezervného fondu sa neznižuje hodnota spoločnosti a takýto postup je v súlade so zákonom, ako aj stanovami (sťažovatelia napadli to, že celý zisk bol pridelený do rezervného fondu žalovanej bez toho, aby došlo k rozdeleniu časti zisku aj v prospech akcionárov, pozn.). K námietke sťažovateľov uviedol, že Obchodný zákonník zaručuje akcionárom práva na podiel na zisku (§ 178 ods. 1 Obchodného zákonníka, pozn.), ale nestanovuje aj podmienku, že každé rozhodovanie o zisku má znamenať aj povinnosť rozhodovať o výplate

dividend pre akcionárov. Ak by o rozdelení zisku do fondov bolo rozhodnuté aj dva alebo aj viac rokov po sebe, nie je možné bez ďalšieho konštatovať, že takéto rozhodnutie je v rozpore so zákonom či stanovami. Na záver dodal, že naznačené zneužitie práva väčšinovými akcionármi nebolo v konaní preukázané takým transparentným spôsobom, pre ktoré by súd mal posudzovať iné okolnosti vedúce spoločnosť – žalovanú k prijatiu rozhodnutia nevyplatiť zisk ako dividendy akcionárom, ale prerozdeliť zisk do fondov spoločnosti.

6. Najvyšší súd odmietnutie dovolania sťažovateľov (podaného proti výroku napadnutého rozsudku krajského súdu o určení neplatnosti časti uznesenia č. 4/2014, ktorým krajský súd ich žalobný návrh zamietol, pozn.) v podstatnom odôvodnil nasledovne. Sťažovatelia prípustnosť dovolania odôvodnili poukazom na § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ako aj podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP. Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj samotného postupu krajského súdu nezistil, že by krajský súd svojím postupom a rozhodnutím znemožnil realizáciu procesných práv sťažovateľov. K tomu dodal, že sťažovatelia nedefinovali, aké konkrétne procesné práva im boli postupom krajského súdu znemožnené. Pokiaľ išlo o sťažovateľmi uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP, k tomu najvyšší súd uviedol, že sťažovatelia v dovolaní poukázali na rozdielne rozhodnutia krajského súdu bez toho, aby uviedli rozhodnutie, resp. rozhodnutia dovolacieho súdu, ako jeho ustálenú rozhodovaciu prax, čím mali preukázať odklon rozhodovania krajského súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Taktiež argumentoval, že sťažovatelia neuviedli rozhodnutia dovolacieho súdu, ktorými by preukazovali, že rozhodnutie krajského súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

II.

Argumentácia sťažovateľov

7. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu argumentujú tým, že došlo k arbitrárnemu a prekvapivému rozhodnutiu, keď sa v ňom krajský súd (v jeho výroku o určení neplatnosti časti uznesenia č. 4/2014, pozn.) zásadným spôsobom odchyľil od právneho názoru súdu prvej inštancie a bez akéhokoľvek odôvodnenia aj od svojho právneho názoru uvedeného v predchádzajúcich rozsudkoch krajského súdu. Zároveň v tejto súvislosti poukázali aj na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky. Namietali, že krajský súd sa v napadnutom rozsudku vôbec nezaoberal zdôvodnením tohto svojho odklonu, že nie je v rozpore s ustanoveniami Obchodného zákonníka, ak pri rozdelení zisku nedôjde k vyplateniu ani len časti zisku akcionárom. K tomu dodali, že v každom z nimi uvádzaných rozdielnych rozhodnutí krajského súdu, ktorými boli uznesenia valného zhromaždenia súdom vyhlásené za neplatné, sa na valnom zhromaždení schválilo rozdelenie zisku na tantiémy a odmeny, ako aj do rezervného fondu, no zároveň došlo k opomenutiu rozdeliť časť zisku aj v prospech akcionárov. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu namietajú, že ten arbitrárne odignoroval existenciu analogických rozhodnutí dovolacieho súdu, a to Najvyššieho súdu Českej republiky. Tiež namietajú, že najvyšší súd vôbec nereagoval na nimi predložené podstatné argumenty a predloženú odlišnú judikatúru. Zároveň namietajú, že ako krajský súd, tak aj najvyšší súd odignorovali aj existenciu rozhodnutia ústavného súdu vo veci č. k. III. ÚS 323/2012-13 z 10. júla 2012.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľov je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj napadnutým uznesením najvyššieho súdu. Napadnutému rozsudku krajského súdu namietajú arbitrárnosť jeho odôvodnenia v tom smere, že krajský súd sa nemal dostatočným spôsobom vysporiadať so zmenou právneho názoru v porovnaní s právnym názorom uvedeným súdom prvej inštancie, a tiež, že sa bez náležitého odôvodnenia odchyľil aj od svojej predchádzajúcej rozhodovacej praxe v obdobných veciach. Pri napadnutom uznesení najvyššieho súdu namietli, že odmietol nimi podané dovolanie, pričom odignoroval najmä rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Českej republiky v obdobných veciach, a nereagoval v ňom na nimi predložené argumenty a judikatúru.

9. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (I. ÚS 358/2019).

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces napadnutým rozsudkom krajského súdu:

10. Pred posúdením námietok sťažovateľov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu ústavný súd konštatuje, že v danej veci je dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu vyplývajúca z § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vzhľadom na dátum doručenia písomného vyhotovenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (6. apríla 2019, pozn.) právnenému zástupcovi sťažovateľov zachovaná.

11. Ústavný súd zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Úlohou ústavného súdu tak nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 1/2020).

12. K zákonnej povinnosti všeobecných súdov náležite a presvedčivo odôvodniť ich rozhodnutia ústavný súd už v minulosti judikoval, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 57/2019). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

13. S poukazom na uvedené východiská ústavný súd pristúpil k prieskumu ústavnou sťažnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu. Po preskúmaní napadnutého rozsudku dospel k záveru, že krajský súd sa ústavnoprávne relevantným spôsobom vysporiadal s dôvodmi, pre ktoré v časti zmenil rozsudok okresného súdu (vo výroku o určení neplatnosti časti uznesenia č. 4/2014, keď žalobný návrh sťažovateľov zamietol, pozn.). Primerane dôvody zmeny rozhodnutia prvoinštančného súdu v tejto časti odôvodnil v bode 12 napadnutého rozsudku.

14. Pretože je sťažovateľom odôvodnenie napadnutého rozsudku dostatočne známe, ústavný súd ho na tomto mieste nebude podrobne rozoberať. Len pre doplnenie uvedie, že sťažovatelia ako akcionári žalovanej namietali, že bol celý zisk za predmetné obdobie pridelený len do jej rezervného fondu. Z uvedeného je teda zrejmé, že nedošlo ani v časti tohto zisku k jeho prerozdeleniu medzi iných akcionárov či na tantiémy a odmeny. Ako bolo uvedené aj v napadnutom rozsudku, akcionári majú síce právo na podiel na zisku, avšak Obchodný zákonník (konkrétne v § 178 ods. 1, pozn.) zároveň nezakladá aj povinnosť, aby pri každom rozhodovaní o rozdelení zisku bolo povinné aj vyplatenie dividend akcionárom (samozrejme musí sa zachovať rovnaký prístup ku všetkým akcionárom, teda neprípustné by bolo, ak by časti akcionárov dividendy vyplatené boli a inej časti nie, rovnako tak nie je prípustná v rámci jedného druhu akcií diferenciácia akcionárov pri stanovení rozdielnych kritérií na rozdelenie disponibilného zisku, pozn.). Teda aj napriek tomu, že právo na podiel na zisku je základným právom akcionárov, môže dôjsť aj k situácii, že na základe rozhodnutia valného zhromaždenia nebude toto právo realizované a nedôjde k rozdeleniu zisku medzi akcionárov, ale ten bude ponechaný obchodnej spoločnosti (v tomto prípade celý prevedený do jej rezervného fondu, pozn.). Navyše, krajský súd v rámci jemu zverenej kompetencie riadne preskúmať skutkový stav v danej veci (ústavnému súdu v rámci jeho kompetencie neprináleží preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery všeobecný súd vyvodil, pozn.) nezistil, že by bolo preukázané v tomto smere zneužitie práva väčšinovými akcionármi. Na tomto mieste zároveň ústavný súd dáva do pozornosti, že pre daný prípad nesedí ani argumentácia sťažovateľov inými rozhodnutiami krajského súdu (ako je uvedená v bode 7 tohto rozhodnutia, pozn.), keďže v nej argumentujú tým, že v týchto iných prípadoch došlo k rozdeleniu zisku aj na tantiémy a odmeny (no v tomto konkrétnom prípade bol celý zisk prevedený len do rezervného fondu, pozn.). Taktiež je nutné podotknúť, že na prípad sťažovateľov nie je možné uplatniť ani nimi uvádzané rozhodnutie ústavného súdu vo veci č. k. III. ÚS 323/2012-13

z 10. júla 2012, pretože v danej veci ústavný súd rozhodoval len o otázke včasnosti podaného protestu akcionárov ako hmotnoprávnej podmienky žaloby o určenie neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia (navyše v tam uvedenom prípade došlo k prerozdeleniu zisku uznesením valného zhromaždenia do jednotlivých fondov vrátane fondu odmien a aj na tantiémy členom predstavenstva, teda opomenutí boli len akcionári, pozn.). Ústavný súd preto aj s poukazom na uvedené konštatuje, že v odôvodnení napadnutého rozsudku nevzhliadol také nedostatky, ktoré by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľov v tejto časti na ďalšie konanie ústavný súd oprávňovali k vysloveniu záveru o porušení sťažovateľmi namietaných práv. Závery krajského súdu v napadnutom rozsudku nie je možné označiť za svojvoľné, nelogické či z ústavnoprávneho hľadiska neutržateľné.

15. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom krajského súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neopodstatnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (napr. I. ÚS 114/09, I. ÚS 604/2017) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (I. ÚS 1/2020).

16. Na základe uvedeného preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

17. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že v zmysle jeho stabilnej judikatúry otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov (m. m. II. ÚS 324/2010). To samozrejme neplatí, ak by najvyšší súd posúdil otázku prípustnosti dovolania ústavne neutržateľne v neprospech sťažovateľov.

18. Zároveň je vhodné pripomenúť, že cieľom pravidiel týkajúcich sa prípustnosti dovolania je zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľov v prípade, ak bolo toto posúdenie vykonané v súlade so zákonom. Postup súdu v súlade so zákonom nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľov. Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňujú, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru, a teda nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia namietaných

práv sťažovateľov už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 104/2021).

19. Úlohou ústavného súdu bolo preto v danom prípade posúdiť, či najvyšší súd ako súd dovolací napadnutým uznesením nevybočil zo zákonného rámca, a teda či napadnutým uznesením nedošlo k porušeniu sťažovateľmi namietaných práv, a to aj s poukazom na už uvedené východiská a možnosti ústavného prieskumu napadnutého uznesenia. Po preskúmaní napadnutého uznesenia a dôvodov na odmietnutie podaného dovolania sťažovateľov v ňom uvedených, s poukazom na v ústavnej sťažnosti uplatnené námietky sťažovateľov, ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd dôvody, pre ktoré odmietol dovolanie, primerane a jasne uviedol najmä v bodoch 21 a 22 napadnutého uznesenia.

20. Ústavný súd ho na tomto mieste preto nebude podrobnejšie rozoberať a bližšie rozvádzať jednotlivé závery napadnutého uznesenia, pretože aj jeho odôvodnenie (rovnako ako odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ako je uvedené v bode 14 tohto rozhodnutia, pozn.) je sťažovateľom známe. Pre doplnenie však uvedie, že najvyšší súd sa s dovolaním sťažovateľov podľa názoru ústavného súdu vysporiadal ústavne komfortným spôsobom. Vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP najvyšší súd konštatoval, že po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj postupu krajského súdu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, nezistil znemožnenie realizácie procesných práv sťažovateľov ako žalobcov, ako im ich procesné normy ukladajú. Zároveň poukázal na to, že samotní sťažovatelia ani nedefinovali, aké konkrétne procesné práva im boli postupom krajského súdu znemožnené. Vzhľadom na uvedenú konštatáciu preto v tejto časti nezistil prípustnosť dovolania sťažovateľov. Pokiaľ ide o sťažovateľmi uplatnené dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP, v tejto časti najvyšší súd jednoznačne uviedol, že dovolanie bolo neprípustné z dôvodu, že sťažovatelia argumentovali len inými rozhodnutiami krajského súdu, teda nesplnili základnú podmienku prípustnosti tohto dovolacieho dôvodu, a to argumentáciu poukazom na rozhodnutie či rozhodnutia najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho ako ustálenej rozhodovacej praxe, ktorými by preukázali odklon krajského súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. by preukazovali, že rozhodnutie krajského súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. Ústavný súd na základe uvedeného preto konštatuje, že v odôvodnení najvyššieho súdu nevzhladol nedostatky, ktoré by ho oprávňovali na vyslovenie záveru o porušení práva sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie. Závery najvyššieho súdu nie je možné označiť za zjavne svojvoľné alebo nelogické či z iného dôvodu za ústavne neudržateľné. Iba v takomto extrémnom prípade by totiž ústavný súd mohol zasiahnuť do výsostnej právomoci najvyššieho súdu týkajúcej sa posudzovania prípustnosti podaného dovolania.

21. Ústavný súd zdôrazňuje, že mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu, a pokiaľ jeho závery v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do tejto výsostnej právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať (m. m. I. ÚS 139/2019). Na základe uvedeného preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

22. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. novembra 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu